

[Udenrigsministeren.]

citeret i andre blade, må være tilstrækkeligt. Jeg kan dog tilføje, at på et møde for vel en måneds tid siden i Kolding havde jeg lejlighed til at drøfte dette spørgsmål igen, og dér gav jeg ligeledes et klart og tydeligt svar direkte adresseret til i hvert fald en enkelt repræsentant for Askovlærerkredsen, der var til stede på mødet. Herpå kom der ingen reaktion fra den pågældende, så jeg havde lov til at tro, at han i hvert fald for sit vedkommende var tilfreds med svaret. Men jeg har altså svaret og mener dermed at have gjort min skyldighed i den henseende.

Hr. Svend Haugaard kan jeg vist svare meget kort; han mente ikke, at man fra USAs side var parat til at acceptere, at Vietcong var med ved forhandlingsbordet. Jeg skal henvise hr. Svend Haugaard til at se efter i Folketingstidende, for det fremgår af min redegørelse, at det er man på amerikansk hold, selv om man måske nok ikke endnu er nået til at kunne acceptere Vietcong som en selvstændig faktor. Men jeg erindrer om, at præsident Johnson sagde, at Vietcongs tilstedeværelse ved forhandlingsbordet ikke ville møde uoverstigelige hindringer. Jeg tror altså, at det er nødvendigt, som det fremgår af min redegørelse, at gå videre, således at man erkender, at Vietcong skal med som en selvstændig faktor, og at Vietcong må med i den overgangsregering, der må skabes, for at forhandlinger kan komme i stand.

Endelig spurgte hr. Svend Haugaard, hvorledes det forholdt sig med instruksen til FN-delegationen. Jeg kan ikke huske, om det står i instruksen; men hvis det ikke står der, kunne det i hvert fald lige så godt have stået der, for hvis problemet var kommet op, er det den faste danske holdning, at vi ville have stemt for, at mandaterne fra det land, vi har diplomatiske forbindelser med, skulle godkendes, medens vi ikke ville stemme for en godkendelse af Nordvietnams mandater. Men jeg tror ikke, problemet overhovedet kom op på generalforsamlingen — man har vel på forhånd anset det for urealistisk at forsøge på at bringe det frem.

Ordføreren for forespørgerne (Kai Moltke):
Jeg skal gøre det kort.

De konservatives og venstres ordførere var jo glade for og enige i udenrigsministerens redegørelse — men så kom betænkelighederne: en standsning af bombardementerne i Nordvietnam var et meget vigtigt spørgsmål, men nedsættelsen af den militære aktivitet kunne fortolkes som et svaghedstegn, og endelig kunne Vietcong som forhandler være udgangspunkt til, at man fik hele dominospillet om igen.

Nu skal jeg ikke gå i enkeltheder om den konservative ordførers, hr. Erik Kraghs, mange indvendinger. Men når der her tales om de mange desertationer fra landdistrikterne i Sydvietnam, må jeg nu alligevel have lov til at komme med nogle indvendinger, for det blev sagt, at det var betegnende, at de gik til byerne, til den sydlige del af landet o. s. v. Der er jo flere gange, sidst i november, i New York Times kommet talrige oversigter over bombardementernes omfang og virkninger, og der er også kommet skildringer af, hvorfor folk flygter fra landsbyerne: af den ganske simple grund, at de bliver udslettet af napalmbomber — og når det hele brænder sammen over hovedet på én, søger man vel det nærmeste tilflugtssted og giver sig ikke ud på den lange march nordpå.

Men desertationerne har jo en anden side. Når hr. Erik Kragh har fremført dette moment, kan jeg ikke lade være med at referere den amerikanske demokratiske ordfører, Mansfield, som siger, at en væsentlig forøgelse af Saigonregeringens styrker ikke kan forventes i det kommende år, da mulighederne for en udvidet rekruttering ikke er større og må deles med Vietcong. Desuden fortsætter en høj rate deserteringer trods beslutsomme anstrengelser for at reducere disse — de beslutsomme anstrengelser er vel nærmest de militære disciplinære. Men jeg synes, det ville være rart også at få med i billedet her for hr. Erik Kraghs vedkommende den sydvietnamsiske såkaldte regeringsofficielle opgørelse af, hvor mange der deserterede fra Sydvietnams hær i 1965. Der deserterede ifølge amerikanske blade ikke mindre end 115.000, d. v. s. en meget stor procent af de egentlige væbnede styrker; det er altså denne bølge, som ikke har kunnet standses, og det siger jo en del om regimets karakter overhovedet.